

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Antoine de Saint-Exupéry

MICUL PRINT,

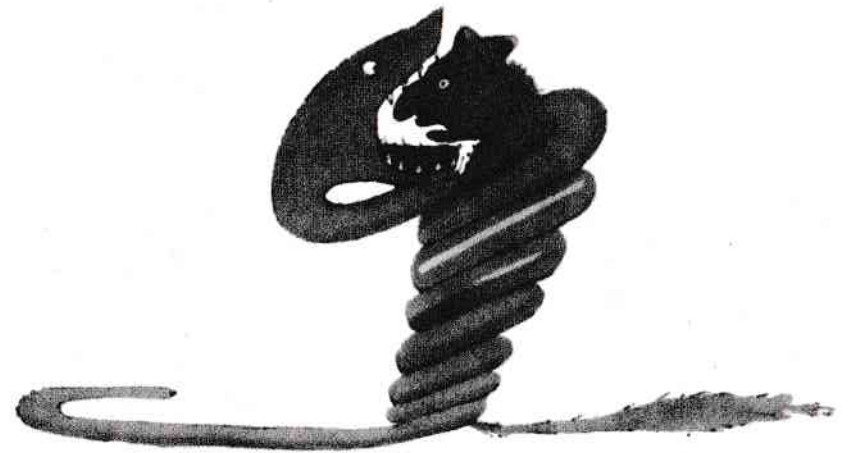
CU ILUSTRĂȚILE AUTORULUI

Traducere din limba franceză de
JUSTINA BANDOL

LITERA
București

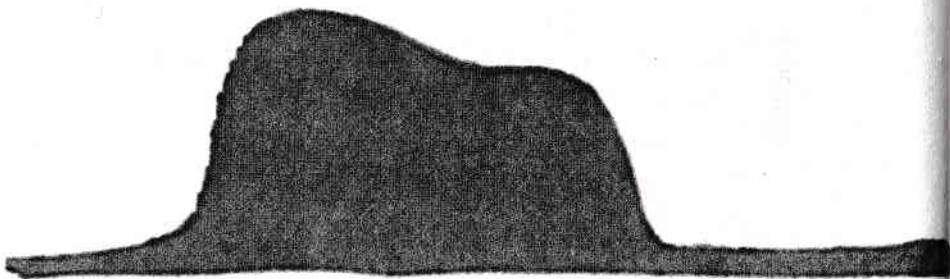
Capitolul I

Pe când aveam șase ani, am văzut o dată, într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea *Istorii trăite*, o imagine minunată. Reprezenta un șarpe boa care înghițea un animal sălbatic. Iată aici o copie a desenului:

În carte se spunea așa: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mestece. După aceea nu mai pot să se miște și dorm timp de șase luni, cât durează digestia“.

M-am gândit atunci multă vreme la aventurile din junglă și am izbutit și eu, cu un creion colorat, să fac primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Iată-l:

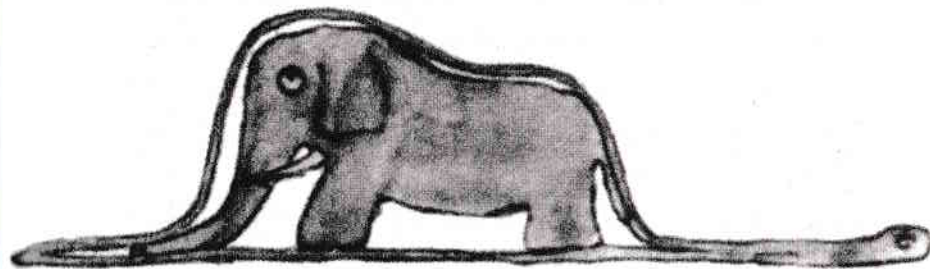

Mi-am înfățișat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu le stârnește teamă.

Ei mi-au răspuns:

– De ce ne-ar stârni teamă o pălărie?

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digera un elefant. Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au întotdeauna nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși și să mă apuc mai degrabă de geografie, de istorie, de algebră și de gramatică. Așa se face că, la șase ani, am abandonat o splendidă carieră de pictor. Fusesem descurajat de nereușita desenului meu numărul 1 și a desenului numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg nicio dată nimic singuri, și, pentru copii, e obositor să le dea mereu explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat aproape peste tot în lume. Iar geografia, într-adevăr, mi-a prins foarte bine. Am putut să deosebesc, de la prima vedere, China de Arizona. Lucru folositor dacă te rătăcești pe timpul nopții.

Am avut, de asemenea, pe parcursul vieții, foarte mult de-a face cu foarte mulți oameni serioși. Am locuit deseori cu oameni mari. I-am văzut de foarte aproape. Și asta nu mi-a schimbat părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte unul care mi se părea ceva mai destupat la minte, făceam pe el experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat întotdeauna. Voiam să văd dacă înțelege într-adevăr ceva. Dar primeam întotdeauna răspunsul: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Mă dădeam după el. Îi povesteam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Și omul acela mare era foarte bucuros că făcuse cunoștință cu o persoană atât de rezonabilă.

Capitolul II

Am trăit astfel singur, fără a avea pe nimeni cu care să pot vorbi cu adevărat, până când am făcut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Mi se stricase ceva la motor. Și, cum nu aveam lângă mine nici mecanic, nici pasageri, m-am pregătit să încerc de unul singur o reparație dificilă. Pentru mine era o chestiune de viață și de moarte. Aveam apă de băut pentru maximum opt zile.

Așa că în prima seară am dormit pe nisip, la mii de kilometri de orice ținut locuit de oameni. Eram mai izolat ca un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Închipuiți-vă deci uluiala mea când, la spartul zilei, mă trezi un glăscior cu totul neobișnuit, care spunea:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

– Poftim?

– Desenează-mi o oaie!...

Am sărit în picioare ca trăsnet. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat bine. Și am văzut un omuleț absolut extraordinar care mă cântărea cu ochi gravi. Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu:

Dar desenul meu e, bineînțeles, mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu e vina mea. Am fost descourajat în cariera mea de pictor de oamenii mari, la vârsta de șase ani, și n-am învățat să desenez nimic altceva decât șerpi boa deschiși și șerpi boa închiși.

M-am uitat deci la această apariție cu ochii măriți de uimire. Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri de orice ținut locuit. Or, omulețul meu nu mi se părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, de sete sau de frică. N-avea nimic din înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la mii de kilometri de orice ținut locuit. Când mi-am regăsit în sfârșit glasul, i-am spus:

– Dar tu ce faci aici?

Și atunci el repetă, cu glas blând, ca și cum ar fi fost un lucru foarte serios:

– Te rog... desenează-mi o oaie!...

Când misterul ne impresionează prea tare, nu îndrăznim să nu ne supunem. Oricât de absurd mi se părea, la mii de kilometri de orice ținut locuit și în primejdie de moarte cum mă aflam, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Atunci mi-am amintit însă că studiasem mai mult geografia, istoria, algebra și gramatica și i-am spus omulețului (cam fără tragere de inimă) că nu știam să desenez. El îmi răspunse:

– N-are importanță. Desenează-mi o oaie!